

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 32516/2023
18.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Херцег адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, којег заступа Градско правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2969/23 од 19.10.2023. године, у седници одржаној дана 18.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2969/23 од 19.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2969/23 од 19.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2969/23 од 19.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 1778/23 од 02.10.2023. године којом је усвојен тужбени захтев тако што је обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 1.179.945,00 динара са законском затезном каматом од 02.10.2023. године до исплате и износ од 265.781,96 динара на име парничних трошкова са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, и утврђено да је тужени стекао право јавне својине у целости на парцели ..., површине 45м² уписане у лист непокретности .. КО ..., а тужилац дужан да тпри упис права јавне својине туженог код надлежне службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија туженог у овом спору није дозвољена.

У споровима за исплату накнаде за земљиште које је без спроведеног управног поступка (чланови 25-36 Закона о експропријацији) и поступка одређивања накнаде

(чланови 56-62 Закона о експропријацији и чланови 132-140 Закона о ванпарничном поступку) de facto одузето од његовог власника и приведено намени утврђеној планским актом као јавна површина - улица, постоји уједначена пракса судова по питању пасивне легитимације и висине накнаде. Обвезник исплате накнаде и пасивно легитимисана у том спору је јединица локалне самоуправе на чијој територији се фактички одузето земљиште налази, као титулар права јавне својине на јавној површини - улици (која није део ауто-пута или државног пута I и II реда), као добра у општој употреби у смислу члана 10. став 2. и 10. Закона о јавној својини, а висина накнаде се одређује по тржишној вредности земљишта у складу са чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију и члана 58. Устава Републике Србије.

Из тих разлога, о посебној ревизији туженог у овом спору није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП јер је вредност предмета спора побијеног дела нижа од вредности која је по тој законској одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члан 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић